

Đoàn Thanh Liêm

Dân gian ta vẫn thường nói: “Có tài, có tật”. Tật là có ý nói : những người có tài ba lỗi lặc họ những người khác, thì thường hay có tật kiêu ngạo, cố ý vào tài năng của mình mà đâm ra ngạo mạn khinh thường người khác. Những cộng sản vẫn tự cho mình là “những người tiến bộ”, đi theo đúng đường lối phát triển của Lch s”, cho nên họ thường chê bai những người khác là “lạc hậu, phản tiến bộ v.v...”

Có thể là ông Karl Marx, cha đẻ của chủ thuyết cộng sản, thì ông ấy là một con người có trí tuệ thông minh siêu đẳng, thông thạo cả về Triết học, Kinh tế học và Xã hội học vào hồi giữa thế kỷ XIX, tật là cách đây cả 150 năm. Ông ta chê tật cả các triết gia là chủ biệt tìm cách “giải thích thế giới, chủ không biết làm sao để thay đổi thế giới”. Cho nên chủ có một mình ông và các người theo ông ta, thì mới chủ trương “một cuộc cách mạng triết đ, toàn diện nhằm biến cả i bộ một thế giới”, chủ không như những ai chủ biệt “thực hiện những chuyển cải i lập ng chấp vá vớt vãnh” như thường xảy ra ở Âu châu vào thời đó.

Qua thế kỷ XX, với cuộc cách mạng Bolchevik thành công ở nước Nga kể từ năm 1917, thì các môn đồ của Marx là Lenin, Stalin, Mao trưch Đông v.v... đã đưa chủ thuyết Marxist lên thành một giáo điều để tôn duy nhất, với chủ trương “bỏ o lặc cách mạng, đấu tranh giai cấp, chuyên chính vô sản v.v...” khiến gây ra không biết là bao nhiêu cuộc tàn sát, tiêu diệt hàng trăm triệu con người ở khắp nơi. Riêng ở Trung quốc, thì ông Mao còn kể họp với khu u hi u “thiên hành đạo” (thay trời mà hành đạo) của nhóm Anh hùng L lập ng s b c ngày xưa, để mà tha hồ tác oai tác quái trong nước và truy n l i cái kinh nghiệm “cách mạng đ m máu” này cho đ ng cộng sản đàn em ở Việt nam. Vì thế mà từ i nước ta, từ 50 năm trước đã có một cuộc “cải cách ruộng đất long trời i l đ t”, tàn sát đ n m y trăm ngàn thường dân ở miền Bắc, và gây ra không biết bao nhiêu thương kh xáo trộn cho xã hội, mà cho đ n nay vẫn chưa làm sao ph c h i n đ nh l i đ c.

Giới lãnh đạo cộng sản VN còn tự ví mình là “Đỉnh cao trí tuệ loài người”, là “Lập ng tâm của thời đ i”. Họ còn cho treo các l ai khu u hi u như : “Ch nghĩa Mác Lênin bách chiến bách thắng”, “Đ ng cộng sản VN là người t ch c m i thế ng l i” v.v... Ông Thủ t ng Phạm văn Đ ng còn đồng đ c tuyên b với các ký gi qu c t là : “Chúng tôi là những người làm ra Lch s”.

Vì thế chính những người cán bộ công nhân còn chút liêm sỉ đã phải thốt ra rằng : Đây là cái căn bản “khoa học chính trị”, tôi coi mình vượt lên trên tất cả mọi người khác, và giới lãnh đạo thì luôn luôn là “tuyệt đối đúng, không bao giờ sai lầm đâu”...

Đến đây, ta sẽ phân tích chi tiết hơn về cái căn bản quái ác này, dựa vào những nhân chứng đánh giá của một số nhân vật có thẩm quyền và đáng tin cậy trong lãnh vực khoa học xã hội cũng như về tư tưởng triết học.

Trước hết, phải kể đến Bertrand Russell, một bậc óc siêu việt của thế kỷ XX. Ông là người có khuynh hướng tư tưởng trái ngược, gây khó chịu cho chính quyền nước Anh cũng như nước Mỹ. Tuy thế mà trong bài “Tại sao tôi không là người cộng sản?” (Why I am not a communist?), ông viết về Karl Marx như sau :” Ông Marx bài xích thẩm mỹ nhưng người có quan điểm khác với mình. Ông ta và các môn đồ không hề có sự khoan dung nào đối với người có lập trường bất đồng với mình...” Vì là người Anh, nên ngay từ khi còn trẻ, Bertrand Russell đã có cảm hứng theo dõi tư tưởng của Marx ngay lúc ông này còn sống tại nước Anh. Do vậy mà Russell hiểu rõ về Marx và nhận là các môn đồ như Lenin, Stalin là người cùng lứa tuổi với mình. Như vậy, rõ ràng là các vĩ nhân sáng lập ra Phong trào công nhân đã không hề có thái độ “Quân tử hòa nhi bất đồng”, mà chỉ có sự “bất hòa đối với người bất đồng với mình” mà thôi. Và thế đó, khi họ có quyền bính trong tay, thì đã thống tay tiêu diệt những người đối lập với họ, và đã gây ra bao nhiêu cuộc tàn sát để máu kinh hoàng chảy ra trong lịch sử nhân loại.

Người kế tiếp là Nicolas Berdiaeff, một triết gia người Nga đồng thời với Lenin. Ông được Boris Pasternak, nhà văn nổi tiếng với giải thưởng Nobel về văn chương và tác phẩm Doctor Zivago, tôn vinh là bậc thầy. Trong cuốn sách nổi tiếng “Nguồn gốc của chủ nghĩa cộng sản Nga” (Les Origines du Communisme Russe), Berdiaeff có viết là “Ông Lenin là người chuyên làm mọi sự biến thành man rợ, thô lỗ” (nguyên văn tiếng Pháp : rudoyer les choses). Mà đến Stalin, thì còn tàn nhẫn hơn nữa.

Và rồi đến lượt chính Pasternak đã phải viết về chế độ Xô viết vào những năm 1930-40 dưới thời Stalin trong một câu thơ như sau : “Tất cả chỉ là giả dối, giả hình !” (tiếng Pháp : Tout n'est que pharisaïsme! Đây là từ ngữ thường dùng trong Kinh Thánh “Pharisee” để chỉ loại người bội đạo phai kênh kiệu, giả hình).

Một lãnh tụ công nhân cao cấp ở Nam Tư là Milovan Djilas, người từng là nhân vật thứ hai đứng sau Thủ tướng Tito, đã phải viết trong cuốn sách nổi danh “Giai cấp mới” (La Nouvelle Classe) rằng : Đó không phải là nền chuyên chính của giai cấp vô sản, mà đó là “Nền chuyên chính để

lên đầu, lên cao giai cấp vô sản” (tiếng Pháp : C’est une dictature sur le proletariat).

Trở lại với chủ đề cộng sản ở nước Việt nam chúng ta, thì các lãnh tụ như Trùng Hưng Chính, Lê Duẩn, Lê đức Thọ v.v..., thì cũng đầu huênh hoang dùng ngôn từ để, coi thiên hạ mọi người chỉ ra chỉ chi cả. Trùng Hưng Chính dùng coi là lý thuyết gia của cộng, đã có lần tuyên bố : “ Chủ nghĩa ta ở Việt nam thì dân chủ gấp cả triệu lần hơn so với các nước ở phương Tây”!

Không ai chối cãi là những người cộng sản lão thành này, khi tham gia vào phong trào tranh đấu chống thực dân Pháp vào những thập niên 20-30- 40 của thế kỷ XX, thì họ theo đuổi lý tưởng yêu nước, giải phóng dân tộc khỏi ách nô lệ của thực dân Pháp. Lúc đó, họ cũng giống như nhà ái quốc Nguyễn Thái Học, cũng dùng chung trong hàng ngũ chống thực dân đế quốc. Nhưng đến năm 1945, khi nắm được chính quyền trong tay của mình rồi, thì họ lại tìm mọi thủ đoạn hủu tiêu diệt, hãm sát mọi thành phần yêu nước khác, mà chủ yếu năm trước đó đã là đồng đội của họ trong cuộc tranh đấu chống thực dân, để giành lấy độc lập cho xứ sở. Và rồi họ biến cộng sản đã thi thốt lập được một chế độ độc tài toàn trị (totalitarian dictatorship), theo đúng mô hình của Liên Xô và Trung quốc, trên quê hương đất nước chúng ta. Rồi cuối cùng, càng ngày càng sa đọa, ngoan cố trong chế độ một thế âm mưu đen tối, để tiến hành công cuộc xây dựng quốc gia hùng mạnh trong mọi lãnh vực chính trị, kinh tế, xã hội và văn hóa từ thế kỷ này.

Và kể từ năm 1989 với sự sụp đổ của cộng sản ở Đông Âu và sự giải thể của Liên bang Xô viết, thì giới lãnh đạo ở Hà Nội vẫn rất ngoan cố bám víu vào Trung cộng mà mọi trước đó họ coi là kẻ thù, “bè lũ bành trướng phương Bắc”, để mà giữ vững chính quyền trong tay của cộng mình. Và gần đây, Hà Nội lại còn cam đoan những kẻ cho đàn anh Trung quốc xâm lược đất và biển do cha ông đã bao nhiêu đời khai phá, bỏ o và truy ngược lại cho thế hệ chúng ta ngày nay. Rõ ràng là giới lãnh đạo cộng sản ở Hà Nội hiện nay, thì họ đang chế tạo ra “thà mất nước, chứ không thà mất đồng”. Họ đang đặt quyền lợi riêng của cộng sản lên trên quyền lợi của Tổ quốc. Đây chính là cái tội bán nước, cái tội tày đình nhất mà lịch sử dân tộc sẽ không tha nào dung thứ cho được.

Rồi đến cái vụ cướp ruộng, cướp đất của hàng triệu dân oan tại khắp nơi trên mọi miền của nước ta, khi nào gây ra bao nhiêu thế kỷ đau đớn tột cùng cho các gia đình ở nông thôn. Thành ra chính quyền cộng sản bây giờ đã trở thành một thế “Kẻ thù nội xâm” của dân tộc chúng ta. Họ đã tịch thu tài sản của các tôn giáo xã hội dân sự như hội đồng giáo dân, của các tôn giáo như Công giáo, Phật giáo, Tin Lành, Cao Đài, Hoà Hảo, của các tổ chức chính trị như Quốc Dân Đảng, Đại Việt v.v... Vì thế mà vậy đây, ngay giữa thế kỷ 21, họ phải đem ra tranh đấu ôn hòa đòi hỏi khu đất Thái Hà, Tòa Khâm sứ. Họ phải làm như vậy, vì họ sợ “Hiệu ứng Domino”, tức là nếu họ phải trả lại đất cho bên Công giáo, thì cũng phải trả lại cho tất cả các tôn giáo khác, các tổ

chức thuộc khu vực xã hội dân sự, cũng như cho các sức dân thiêu sự khác nhau các vùng cao nguyên. Cũng như phải trở lại để đòi hỏi cho hàng triệu dân oan khắp nơi trên toàn quốc nữa. Các tài sản này họ đã tâu tán chia chác cho nhau trên nhà thờ kia nay rồi, vậy thì làm sao mà trở lại để có nhà đây? Vì thế họ phải dùng đến “thủ đoạn ly gián, chia rẽ trở”, bằng cách gây mâu thuẫn trong nội bộ của mỗi tôn giáo, cũng như giữa tôn giáo này với tôn giáo khác v.v...

Lại nữa, trước áp lực của nạn lạm phát đang làm điều chỉnh bao nhiêu triệu người dân, kể cả gia đình các cán bộ đảng viên cấp dưới. Rồi đến sự bất mãn ngay trong hàng ngũ đảng viên trước sự “Bán đất, bán bí quyết cho đàn anh Trung quốc” và nhất là phần lớn những mảnh liệt của giới trí thức có lý tưởng yêu nước, thế nên không chấp nhận cái sự sa đọa, tham nhũng thối nát của giới cầm quyền, và tráo trở lật lọng của cán bộ các cấp. Cho nên, giới lãnh đạo mới tỏ ra “mặt sắt thép tung hoành” để hòng “đánh tráo đục lũ, đánh lạc hướng cái mũi dùi của phong trào tranh đấu đòi công bằng xã hội, đòi đất đòi nhà của quần chúng nhân dân” mà hiện nay mới ngày mới thêm phát triển riêng lẻ cùng khắp các nơi trên cộng đồng. Họ đã không thể mặt thế hành vi thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi nào, miễn sao bảo vệ được quyền lợi của cái tập đoàn “mafia” của họ mà thôi.

Tình trạng bệnh tật, sa đọa này thật là đã đến giai đoạn “hết thuốc chữa” (incurable), mà Ông Boris Yeltsin với Tổng thống đầu tiên của nước Nga “hầu như ngừng sự”, đã phải nói rằng: “Không thể làm cách nào mà sửa sai, chính đến chỗ để cộng sản đổ vỡ nữa. Mà chỉ còn có một cách duy nhất, tức là “thay đổi nó đi mà thôi”.

Thật là đau buồn, đáng tiếc cho dân tộc chúng ta khi những cộng sản đã du nhập vào đất nước Việt nam cái chủ thuyết ngu ai lại tàn bạo đê y sứt máu đó, khiến làm xóa bỏ toàn bộ cái truyền thống nhân bản, nhân ái tốt đẹp từ bao nhiêu thế hệ cha ông chúng ta. Họ đã “lây oán báo oán”, cho nên oan khiên, thù hận mới ngày càng chồng chất thêm mãi trong nội bộ gia đình dân tộc chúng ta mà thôi. Rõ ràng là khi dành được quyền hành để rồi, thì những cộng sản đã suy thoái, sa đọa đến hết mức rồi, đúng như những Pháp thực dân nói: “Quyền hành tuyệt đối thì làm họ hỏng, sa đọa tuyệt đối” (Le pouvoir absolu corrompt absolument).

Để kết thúc bài viết đã khá dài này, tôi xin phép được nêu lên một câu hỏi. Đó là: “Những cộng sản thì ngoan cố, kiêu căng như vậy. Thế còn về phía chúng ta là những người bất chấp, đi tiếp với chế độ độc tài chuyên chế của cộng sản, thì liệu “chúng ta có phải cái bệnh kiêu ngạo thối nát như của những cộng sản hay không?”

Câu hỏi này xin được dành cho tất cả quý thức giới trẻ đọc và suy. Những vị viết mong nhận được sự

Căn bnh Kiều ng o c ng s n

T#c Gi#7843,: Bai An Tran
Th#7913; B#7843;y, 04 Th#225;ng 10 N#259;m 2008 00:48

ph n h i c a quý b n đ c. Xin thành th t c m n tr c.